

Koncepci, kterou bych chtěl postavit na základech výsledků své diplomky, bych viděl jako "lokalizování a následné oslovení válečných veteránů, kteří potřebují pomoci, ale nejsou ochotni nebo schopni si o pomoc sami říci nebo dohledat informace o tom, kde by ji mohli hledat“.

Co se týče způsobu, jakým veteránům pomoci a zejména jak od nich dosáhnout nějakou respondenci (která je pro následnou pomoc nezbytná), je jejich přímé oslovení, a to navíc pokud možno ze strany někoho, koho mohou považovat za jednoho z nich (isidera) nebo někoho z velmi omezeného okruhu lidí, které považují za "blízké". V obou případech by to vyžadovalo soustavné scanování sociálních sítí, komunitní činnost a prezentace problému na veřejných akcích tak, aby bylo možné vytvořit informační síť, díky které by se informace o někom s problémem dala vygenerovat a následně zachytit, zpracovat a citlivě použít.

K tomuto účelu by byla samozřejmě bezpodmínečně nutná spolupráce veřejnosti, takže by bylo třeba problém vynést na světlo a zpopularizovat takovou formou, aby to lidi zaujalo. Pro tuto potřebu jsem rozpracoval trojfázový mediální projekt. V první fázi se veřejnosti připomene, jak těžké to může pro vojáky venku být a co všechno zažívají doma jejich rodiny. Ve druhé fázi se předestře fakt, že problém není bezpodmínečně ohraničen jen dobou pobytu v misi (právě naopak), nicméně že se stále jedná o lidi s velkým potenciálem, kterým společnost navíc z morálního hlediska něco dluží. Třetí fáze těží z výsledků prvních dvou fází a je zaměřena striktně na oslovení veřejnosti a její využití.

Uvedený projekt mám rozpracovaný v prvních dvou fázích a aktuálně dávám dohromady logistické podrobnosti, simultánně s čímž také připravuji platformu, s jejíž pomocí hodlám k jeho realizaci získat prostředky. Koukněte do přílohy, předesílám ale, že to je na velký hrnek kafe, protože je to pár stran textu.

Vstupní teorii, kterou jsem zmínil už v telefonu, je můj stále více se potvrzující předpoklad, že veteránská komunita je rozdělitelná na tři podskupiny se zcela odlišnou sociální reaktivitou.

Do první podskupiny řadím veterány, kteří návrat z mise, přes jisté problémy, pramenící z toho co prožili, zvládli bez výraznějších komplikací, kolem 50% ještě stále slouží v ozbrojených složkách, jsou sociálně aktivní, druží se, pěstují řadu neformálních vztahů, komunikují na sociálních sítích, mají stabilní partnerské zázemí (byť někteří až na několikátý pokus) a žijí v relativně nadprůměrných bytových podmínkách (vlastní byt nebo rodinný dům).

Druhou podskupinu vidím ve veteránech, kteří z většiny ozbrojené složky opustili, jsou začleněni do společnosti, pracují na nepříliš

prestižních pracovních pozicích, na kterých obvykle není nijak využit jejich potenciál, jejich sociální aktivita je minimální, neformální vztahy jsou omezené na úzký okruh lidí (pracovní kolektiv, „štamgasti“ v hospodě apod.), nejsou aktivní na sociálních sítích, jejich partnerské vztahy jsou spíše nestabilní, často krátkodobé nebo dokonce pouze příležitostné/komerční a jejich bytové podmínky se řadí do slabšího průměru až podprůměru (nájemní bydlení, zaměstnanecká ubytovací zařízení apod.).

Do třetí podskupiny pak řadím veterány, kteří integraci do civilního života nezvládli. Ve služebním poměru se nachází pouze mizivé procento, je u nich velké procento sociálně diskursního chování (abúzus alkoholu, sklon k hráčství, suicidní chování apod.), nejsou sociálně aktivní (ba naopak), nemají partnerské zázemí a ani jej nevyhledávají a jejich bytové podmínky jsou provizorní. Z této skupiny pochází většina ústavně psychiatricky léčených veteránů a také těch, kteří se dopustí kriminálních deliktů.

Při zjišťování sociologických dat pro potřeby výzkumů veteránské komunity bylo v minulosti obvykle využito dotazníkového šetření, prováděného v rámci podobných projektů, jako nyní dělám já, a vycházelo z odpovědí respondentů, kteří ve valné většině případů pocházeli ze skupiny, kterou jsem v rámci mého projektu označil jako „první“. Někdy se jednalo o dotazníky, zaslané na vojenské útvary, které v minulosti byly na misi vyslány, někdy šlo o dotazníky, rozdané přímo respondentům-kolegům zpracovatele, který byl sám v aktivní činné službě, a někdy byly kontaktovány organizace, které válečné veterány sdružují. Ve všech případech však nebyl zohledněn fakt, že Ti, kteří se s následky působení v misi potýkají nejhůře, se v takovém případě v rámci dotazníkového šetření vůbec neobjeví, protože se k nim dotazník pro jejich sociální pasivitu nebo dokonce vyloučenost, případně izolaci v ústavním či penitenciárním zařízení jednoduše vůbec nedostane. Jsou nekontaktní, (připadají si) sociálně vyloučení a komunikačně zcela pasivní.

Právě toto chci změnit – proto jsem si dovolil Vás také požádat o pomoc. Odkaz na online dotazník je na adrese :
<https://www.surveio.com/survey/d/Q5X8B5Y6V7X6F2S8E>.

V průvodním textu by mělo zaznít něco ve smyslu, že je to striktně anonymní a i otázky jsou postavené tak, aby nebyla možná identifikace respondenta. Každopádně to zabere asi deset minut a je to pro dobrou věc, která by pár klukům, kteří to opravdu potřebují, mohla opravdu pomoci.

Vše, co zde zmiňuji, mám zatím připravené v pracovních verzích. Protože na tom pracuji ve volném čase, kterého díky práci, studiu a péči

o nyní už tři děti nemám mnoho, zbývá toho, co je nutné udělat, ještě poměrně dost. Přesto je to věc, kterou hodlám dotáhnout do konce, bez ohledu na to, jak dlouho mi to zabere. Pokud se mi naskytne z jakéhokoli směru nějaká pomoc, budu za ni samozřejmě vděčný.

S díky a pozdravem

Bc. Martin "Vidocq" Foltýn